Мої пісні привикли вихваляти
за щире співчуття до бідняків.
Авжеж, неважко про ярмо співати
тому, хто сам в ярмі свій вік прожив.

Я знаю бій, що виник не сьогодні
й не завтра скінчиться, одвічний бій —
світанки над колискою голодні
і вечори у тиші неживій.

То бій за шмат насущного, змагання,
в якому вираю?ть лупіж, підлота, мста,
і гинуть на майбутнє сподівання,
і в розквіті надія відцвіта.

Вмій погребати кожної хвилини
ті квіти, що у твій вінок вплелись...
Укриє листя шар вологий глини,-
ти жив, любив, щоб смерть прийшла колись.